

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

2. De Mysteriis vitæ & passionis Domini nostri

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

morti adjudicatus, ne verbulum reposuisti, quin potius tortoribus, quasi Dominis tuis, te submittens, trahi, cædi & occidi te sine ulla oppositione permisisti.

Intuere, anima mea, & attende, quale tibi Redemptor tuus exemplum reliquerit: Ecce quem debeas imitari. Ad illius igitur imitationem impofterum patienter feres non solum mortificationes, quas tibi injungi continget à superioribus, verùm etiam duriora verba, quin & irrisiones, quas, Deo permittente, à fratribus tuis patieris. O Domine Jesu Christe, pulchritudo excellentissima, omniumque virtutum speculum, quantâ admiratione, quantoque gaudio afficiebantur Angelici illi spiritus, ubi cordis tui humilitatem, tuæ conversationis dulcedinem, atque in tam injuriosis, tuæque adoranda Majestate prorsus indignis verbis patientiam invictam contemplabantur! Verùm quò cunctæ istæ virtutes spectabant, nisi ut mihi exemplum præberent, quod imitarer? Etiam id ex toto corde desidero, tuæque vestigia sequi omnino decerno. Ad exemplum videlicet tuum mitis, humanus, pacificus, comis ac patiens ero, eoque fine contendam, ut mihi nulla penitus virtutis hujus exercitandæ elabatur occasio.

2. *De Mysteriis vite & passionis
Domini nostri.*

IN cujuslibet istorum mysteriorum meditatione, postquam quis consideraverit non esse creaturam, sed Deum, qui talia dicit, aut facit, idque propter homines peccatores & in-
gra-

gratos, & quidem pro quolibet in particulari, sine ullo suo emolumento, sed solum pro nostra salute & ad nostrum exemplum. Ea vero ipsum facere ac pati magno animo, amoreque forti, tenero ac liberali, cum magna exteriori voluntatis propensissimæ, suavitatisque eximie demonstratione: ubi denique sigillatim expendit omnes circumstantias temporis, loci & personarum, quantum quidem materia permiserit; infallibiliter persentiscet complures affectus præcipuè vero istos.

1. Compassionis, videndo personam divinam adeo sanctam, adeo innocentem, adeoque teneram, tot pœnis ac tormentis, vitæ adeo pauperi ac pœnosæ, mortique doloribus atque ignominiiis adeo plenæ subjectam.

2. Tenerrimi atque affectuosissimi amoris, ut amoris immenso ex parte Dei patientis conspicuo correspondeat.

3. Ardentis desiderii illum imitandi, illiusque insistendi vestigiis, eo fine quærendo media, proponendoque nullam hujusmodi imitationis elabi sinere occasionem, quin potius res quasvis arduas illius amore libenter ac generosè suscipere.

Anima, quæ quidem interiori hac fuerit ratione affecta, hosce vel similes actus formare poterit:

Ubi te considero, mi Jesu, in stabulo ventis undique pervio, asperissima hyeme, nascentem: ubi vitam tuam contemplan plenam laboribus, molestiis & contumeliis, ubi te intueor columnæ alligatum, adeo crudeliter omninoque inhumanè flagellatum, spinis corona-

Formula

rona

De
oratione

ronatum, felle potatum & cruci affixum, cor meum præ compassione dirumpitur, & oculos lacrymæ invadunt, cùm tanta pati te videam.

Verùm ubi perpendo, hæc omnia te facere ac tolerare pro hominibus miseris, tantoque prorsus favore indignis, pro peccatoribus infelicibus & ingratis, qui ne quidem beneficium agnoscunt, & pro me speciatim, qui omnium ingratiſſimus sum, hic amoris tui excessus attonitum me reddit adeò, ut quid dicam aut quid sentiam, ignorem. O cor inhumanum! tot ac tanta tam perfectæ amicitiae testimonia ac signa emollire te nequeant?

Quid? Num videbo Deum meum pro mea salute, formâ infantis assumptâ, incarnatum, eoque usque semetipsum humiliantem atque exinanientem, ut in stabulo inter bestias nasci, ac in præsepio voluerit super fœno collocari? Illum videbo in ætate jam proVectiore, fame, siti, jejuniis, vigiliis, atque aliis incommoditatibus confectum, non habentem quo se conferat, imò ubi caput suum pretiosum reclinet, coram suis se creaturis usque adeo demittentem, ut pedes earum abluat, impijs se submittentem, atque ipsis suis se crucifixoribus subjicientem, voluntariè ac liberè ad mortem crucis semetipsum offerentem, atque ad hæc omnia non nisi amore illo, quo me ineffabili prosequitur impulsus? Hæc, inquam, omnia videbo, quin amorem hunc profulum agnoscam, & quantum in me est rependam? Hanc adeo abundantem, adeoque pretiosam redemptionem non magni ducam?

cam?

cam? Vah! mori potius, quàm in talem incidere ingratitude.

Verùm, quam mercedem pro tot tantisque excessibus, in tua divina persona mei gratiâ completis, requiris, mi Deus? Scio, amantissime Redemptor, imitationem potissimum te exigere. Etiam, Domine, volo te imitari, atque hoc est, quod firmiter decerno.

Quid? Ego deinceps humiliari renuerem? Vestium luxum, ac nutrimenti delicias consectarer? tanti honorem atque existimationem meam facerem, ut ne verbulum, quod mihi displiceat, aut honori meo vel tantillum derogat, pati vellem? Nullam corporis animique afflictionem cum resignatione acceptarem? absit. Etenim quid mihi toleratu evenire difficile potest, ubi ipsum cum iis, quæ talis ac tantus Dominus mei causâ voluntariè pertulit, comparavero? operi manus admovenda est. Etiam, ô mi Deus, nullum tuus miles ictum persentiscet, ubi in plagas ac vulnera Regis sui amantissimi, gloriosissimique oculos suos coniecit.

Devotus miles non sentit sua, cum benigni Ducis intuetur vulnera.
Bernard.

Meum est, ô Domine, subire tormenta, quia ego commisi delicta, me castiga, me confunde, corpus & animam meam omnigenis pœnis afflige. Etenim si ego sum, qui deliqui, nunquid etiam meum est, puniri? O ineffabilem tuam, Salvator pietissime, charitatem, qua tu te ad cædem offers & crucem pro reis! Quem non afficiat, verùm afficiat quàm vehementissime,

K

deside-

De
oratione

desiderium sua corrigendi delicta , horrendi-
que atque æternum fugiendi peccata , qua
tantorum exitere tibi causa tormentorum ?

Mi Deus, quam ardentia cor meum inflam-
mant pro te patiendi , atque ad tuam imita-
tionem res quasque difficillimas maximeque
arduas aggrediendi desideria ? Quam pudet,
pigetque hæcenus vitam duxisse à tua tanto-
pere alienam , toties mortificationis occasio-
nes respuisse , ut meæ sensualitatis inclinatio-
nes vehementius sectarer ? Quantis me bo-
nis privavi ? Prô ! Ex fundo cordis mei opta-
rem id nunquam factum fuisse. Quam pudet
adhuc tam parum super sanctas actiones tuas
heroicasque admirandæ vitæ tuæ virtutes re-
flexisse ? At firmiter hoc mihi constitutum est ;
illam vitam tuam imposterum habere pro ex-
emplari & archetypo , illamque semper oculis
mentis meæ præsentem inspicere, ut meam ipsi,
quantum quidem possibile fuerit, assimilem &
conformem.

3. *De Augustissimo sacro-sanctæ Eucha-
ristiæ Sacramento.*

ANima, postquam contemplata fuerit in-
stituendi hujus ter adorandi Sacramen-
ti rationes , amoris erga genus humanum te-
nerrimi plenas, miracula , quæ Salvator noster
facit , ac pericula , quibus ipse se exponit, ad
nos ut veniat , mirabiles, quos producit, effe-
ctus ; ac præcipuè illustrationes & consolati-
ones, quas iis infundit animabus, quæ con-
venienti ipsum cum devotione receperint ;
anima, inquam, postquam ista ac similia me-
ditata